

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. D. Magistri Petri Lombardi Novariensis Episcopi
Parisiensis. Sententiarvm Libri IV. quibus vniuersæ
Theologiæ summa continetur**

Petrus <Lombardus>

Mogvntiæ, 1632

Quare patri potentia filio sapientia, spiritui sancto bonitas tribuatur cum sit
vna sapientia, potentia, bonitas trium. G. H

urn:nbn:de:hbz:466:1-38829

quæ dicitur propter principiū creationis vel gratiæ priuilegium, & creaturæ subiectionem vel seruitutem. Cum ergo in Trinitate nihil sit creatum, vel seruiens, vel subiectum, non admisit fides in Trinitate talem locutionis modum. Ita etiam e converso non dicitur de Dei essentia, quod ipsa sit essentia Abraham, Isaac, & Iacob, vel alicuius creaturæ: ne creatoris & creaturæ naturam confundere videamur.

Quod licet potentia, sapientia, bonitas de Deo secundum substantiam dicantur in scriptura: tamen solent hæc nomina distinctè ad personas interdum referri.

Ex prædictis cõstat, quod sicut essentia, ita potētia, sapientia, bonitas de Deo dicuntur secundū substantiam. Quæ autem secundum substantiam de Deo dicuntur, tribus personis pariter conueniunt. Vna est ergo potentia, sapientia, bonitas patris & filii & spiritus sancti: & hi tres eadem potentia, eadē sapientia, eadem bonitas. Vnde aperitur in Trinitate summa esse perfectio. Si enim ibi deesset potentia, vel sapientia, vel bonitas, non esset summum bonum. Sed quia ibi est perfecta potentia, infinita sapientia, incomprehensibilis bonitas, rectè dicitur & creditur summum bonū. Cūq̄ vnum & idē penitus sit in Deo potētia, sapientia, bonitas: in sacra tamē scriptura frequēter solēt hæc nomina distinctè ad personas referri, vt patri potētia, filio sapientia, spir. sãcto bonitas attribuat, q̄ quare fiat, nō est otiosum inquirere.

Quare id fiat scilicet quod patri potentia filio sapientia attribuat. G

Id ergo sacri eloquii prudentia facere curauit, nè Dei immensitatem similitudine creaturæ metiremur. Dixerat enim scriptura sacra, quia Deus pater est, & quod De⁹ fili⁹ est: & audiuit hoc homo qui hominē patrē viderat, Deū patrem nō viderat:

rat cogitare cœpit ita esse in creatore, vt viderat esse in creaturis, á quibus hæc nomina translata sunt ad creatorem: in quibus pater est prior filio, filius est posterior patre: & ex antiquitate in patre defectus, ex posteritate in filio imperfectio sensus solet notari. Ideo occurrir scriptura dicens patrem potētē, ne videatur prior filio, & ideo minus potens: & filium sapientem, ne videatur posterior patre, & ideo minus sapiens.

Quare spiritui sancto bonitas attribuatur. H

Dictus est etiam spiritus sanctus Deus, & dictus est habere spiritum Deus: & videbatur hoc quasi nomen inflationis & tumoris. Vnde humana conscientia ad Deum pro rigore & credulitate accedere metuit. Ideoque scriptura temperavit sermonem scilicet, spiritum bonum nominans, ne crudelis putaretur qui mitis erat: non quod pater solus sit potens vel magis potēs, & fili.º solº sapiēs vel magis sapiens, & spiritus sanctus solus bonus vel magis bonus. Vna est ergo potentia, sapientia, bonitas trium, sicut vna essentia. Ideoque sicut dicitur filius homouision, id est, consubstantialis patri, ita & omnipotens.

De hoc nomine homouision, vbi in auctoritatem receptum sit & quid significet. I

Hic non est præmittendum quod Aug. in li. 3. contra Maxim. dicit de hoc nomine homouision, quo Latini tractatores frequēter vtuntur. Pater, inquit, & filius vnus sunt eiusdemque substantiæ. Hoc est illud homouision, quod in consilio Niceno aduersus hæreticos Arrianos à catholicis patrib. veritatis auctoritate firmatum est. Quod postea in concilio Ariminensi, propter nouitatem verbi minº, quã oportuit intellectã (quã tamē fides antiqua pepererat) multis paucorũ fraude deceptis, heretica impietas sub heretico Imper. Cōstantio labefactare tētavit. Sed post nō lōgum tempus liber-

Cap. 14. in-
ter princi-
piũ & me-
dium.